

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Z. S.**

zastoupeného advokátem Mgr. Miroslavem Kučerkou, LL.M.
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Ke Skalce 5907/47, 586 01 Jihlava

za účasti: **1. M. S.**

zastoupena advokátem Mgr. Miroslavem Kučerkou, LL.M.
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

2. T. M.

3. R. K.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2023, č. j. KUJI 109188/2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Účastníci řízení ani osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce spolu se svou manželkou (osoba zúčastněná na řízení sub 1) vlastní pozemek p. č. XA a p. č. st. X, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. X v k. ú. X (dále je vždy míněno toto katastrální území). Jejich sousedé (osoby zúčastněné na řízení sub 2 a 3) začali na svých pozemcích p. č. XB a XC bez potřebného povolení stavět rodinný dům a k němu provozní objekt. Městský úřad Třebíč jako stavební úřad zahájil v listopadu 2018 řízení o odstranění nepovolených staveb. V srpnu 2022 požádali stavebníci o jejich dodatečné povolení. Stavební úřad jejich žádosti vyhověl rozhodnutím ze dne 19. 12. 2022 (dále též „dodatečné stavební povolení“). Odvolání žalobce a jeho manželky proti uvedenému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „odvolací rozhodnutí“). Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhá jeho zrušení žalobou podanou dne 29. 1. 2024.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, protože je nezákonné. Namítá, že mezi závazným stanoviskem žalovaného, resp. jeho odboru územního plánování, z roku 2020 a 2023 je rozpor. V původním stanovisku bylo uvedeno, že provozní objekt dosahuje svými rozměry velikosti rodinného domu, překračuje vnímanou stavební čáru a ovlivňuje charakter celé lokality. Proto byl záměr posouzen jako nesouladný s územním plánem Hodov. V závazném stanovisku z roku 2023 však žalovaný změnil názor a záměr posoudil jako souladný s územním plánem. Tím došlo k popření zásady zákazu libovůle a rovného zacházení. Závazným stanoviskem z roku 2023 byla překonána určitá správní praxe v místě stavby, aniž by byly podrobně zkoumány místní podmínky. Toto odchýlení od dřívějšího posouzení měl stavební úřad vysvětlit (žalobce zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35). Stavba měla respektovat místní podmínky tak, aby v prostoru mezi rodinným domem a ulicí nebyl umístován žádný objekt. Žalobcovy obavy, zejména z imisí, přitom stavební úřad nerozptýlil.
3. Dále žalobce namítá, že pro původní provozní objekt byla povolena výjimka z odstupu od hranice pozemku, kterou povolil tehdejší stavební úřad v roce 2018. Když se provozní objekt změnil (viz předchozí bod), měla se podle žalobce znovu tato výjimka posoudit. Stavební úřad se však spokojil s původním rozhodnutím o výjimce, které se týkalo jiné podoby záměru.
4. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť neodpovídá stavebnímu zákonu a dalším právním předpisům, to pro svou zmatečnost, nepřezkoumatelnost a rozpor se zákonem. Konkrétně je rozporné s § 89 odst. 2 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobce sice navrhoval v žalobě určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu (závazné stanovisko Krajského úřadu Vysočina ze dne 4. 11. 2020), návrh na provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žalobce nepodmiňoval svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání provedením navržených důkazů – na výzvu soudu ze dne 5. 2. 2024, uvedl, že s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí. Soud provedení navrženého důkazu neshledal potřebným, jak vysvětlí níže v odůvodnění tohoto rozsudku.

7. Žaloba **není důvodná**.

Nepřezkoumatelnost, nicotnost a odkaz na důvody uváděné ve správním řízení

8. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. Nejvyššího správního soudu, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
9. Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval velmi obecně, soud proto ve stejné obecném duchu odpovídá, že napadené rozhodnutí shledal plně přezkoumatelným, neboť žalovaný v něm své důvody pro zamítnutí odvolání srozumitelně formuloval.
10. Dále žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy z důvodu zmatečnosti – podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. Svou námitku ale žalobce nijak blíže nerozvádí. Namítanou zmatečností zřejmě žalobce myslí nicotnost, neboť vadu zmatečnosti správní řád ani soudní řád správní nezná. Zmatečnostní vady představují ty nejtěžší vady rozhodnutí v civilním soudním procesu, které svým obsahem odpovídají nicotnosti – například, že soud rozhodoval ve věci, která do pravomoci soudů nenáleží (§ 229 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád]. Nicotností napadeného rozhodnutí se musí krajský soud zabývat z moci úřední (§ 76 s. ř. s.), přičemž k obecné námitce žalobce soud uvádí, že napadené rozhodnutí není nicotné. Žalovaný jako nadřízený stavební úřad Městského úřadu Třebíč nepochybně měl pravomoc rozhodnout o žalobcově odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

11. Žalobce obecně namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné z důvodů, které uváděl v řízení před stavebním úřadem a žalovaným. V řízení před krajským soudem ovšem žalobce nemůže jen odkazovat na svá předchozí podání ze správního řízení a učinit z nich žalobní body, které by byly projednatelné v soudním řízení správním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22).

Soulad objektu s územním plánem a hrozící imise

12. Soud se v první řadě zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí spočívá na nezákonném závazném stanovisku Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování, ze dne 17. 4. 2023, č. j. KUJI 30934/2023, OUP 140/2023-Ko-4 (stanovisko 2023). Má pro to v zásadě dva důvody. Ve zmíněném stanovisku se podle něj žalovaný krajský úřad svévolně odchýlil od svého dřívější stanoviska ze dne 4. 11. 2020, č. j. KUJI 970049/2020, OUP 417/2020-2 (stanovisko 2020), a dále stanovisko dostatečně neřeší, že se stavba provozního objektu vymyká místním poměrům.
13. Soud nejprve pro názornost připojuje fotografii lokality ze serveru Mapy.com z roku 2018, kde je vpravo vidět dům ve spoluvlastnictví žalobce s parkovacími stáními, vlevo pak rozestavěná stavba rodinného domu stavebníků, zatím bez provozního objektu.
- [obrázek anonymizován]
14. Pro lepší pochopení je potřeba nejprve shrnout procesní historii celého případu. Stavebníci požádali poprvé již v roce 2018 o dodatečné povolení rozestavěných staveb přízemního jednopodlažního rodinného domu půdorysného tvaru L a provozního objektu o půdorysu 7 x 11,50 m. Rodinného domu se námitky žalobce netýkají, proto soud blíže popíše pouze provozní objekt. Má být umístěn před rodinným domem do svahu zvedajícího se od pozemku stavebníků směrem k ulici. Původně byl navržen jako dvoupodlažní budova s jedním podzemním a jedním nadzemním podlažím, zastřešeným valbovou střechou. První nadzemní podlaží mělo sloužit jako garáž, suterén pak měl být využíván jako sklad. K tomu získali stavebníci kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování a na jeho základě tehdejší stavební úřad, Úřad městysu Budišov, vydal dodatečné stavební povolení. Jenže v odvolacím řízení nahradil krajský úřad závazné stanovisko orgánu územního plánování svým vlastním, které bylo ve vztahu k provoznímu objektu negativní (stanovisko 2020), protože byl prostě příliš veliký (srovnatelný svou velikostí s rodinným domem). První žádost o dodatečné stavební povolení byla proto nakonec zamítnuta. Na základě toho stavebníci svůj projekt v lednu 2021 upravili tak, že půdorysné rozměry provozního objektu sice zachovali, ale navrhli jej nově jako jednopodlažní stavbu s plochou střechou a podstatně tím snížili jeho výšku. Plochá střecha objektu by měla výškově navazovat na veřejné prostranství (ulici) a sloužit jako parkovací stání. Při pohledu z ulice má tedy provozní objekt pohledově působit jen jako parkovací stání, ale ze dvora (ze strany rodinného domu) bude zřejmé, že jde o objekt jednopodlažní, neboť má být z této strany přístupný suterén. K této upravené verzi projektu získali stavebníci kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování. Požádali znovu o dodatečné povolení obou staveb a na základě jejich žádosti vydal Městský úřad Třebíč jako pověřený stavební úřad nové dodatečné stavební povolení, o které nyní jde. Nové kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování potvrdil v odvolacím řízení i krajský úřad (stanovisko 2023) a v tomtéž odvolacím řízení Ministerstvo pro místní rozvoj sdělilo krajskému úřadu jako odvolacímu orgánu, že neshledalo důvody, aby vůči stanovisku 2023 zahájilo přezkumné řízení. Proto žalovaný odvolání žalobce zamítl a dodatečné stavební povolení potvrdil.

15. Již z tohoto shrnutí je zřejmé, že pokud žalobce namítá, že „to správné“ stanovisko je stanovisko 2020, pak nemá pravdu. Především bylo stanovisko 2020 předloženo před zahájením nynějšího řízení o dodatečném povolení stavby a jeho podkladem byla původní projektová dokumentace, kterou stavebníci v nynějším řízení o dodatečném povolení změnili. Ačkoliv se k tomu napadené rozhodnutí vyjadřuje střídmo, lze odkázat na sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 9. 2023, č. j. MMR-58383/2023-81, které se zabývalo podnětem k přezkumu stanoviska 2023 a bylo jedním z podkladů odvolacího rozhodnutí. Ministerstvo tam mimo jiné poukazuje na to, že stanovisko 2020 vycházelo z původního projektu stavebníků, ve kterém byl provozní objekt navržen tak, že měl výšku 7,3 m od úrovně suterénu a o cca 4,5 m převyšoval terén od hranice ulice (rozdíl ve výškách je dán svažitým pozemkem). Proto původní záměr narušoval ráz krajiny a stanovisko 2020 muselo být negativní. V nyní řešeném řízení o dodatečném povolení ale stavebníci předložili novou projektovou dokumentaci, která stavbu výškově zmenšila. Při pohledu z ulice se nyní stavba má jevit tak, že jde jen o parkovací stání a je tak v pohledovém souladu s obdobnou parkovací plochou na sousedním (žalobcově) pozemku. Jedno podlaží ve formě suterénu sice zůstalo zachováno, nyní je však viditelné jen zevnitř pozemku (z pohledu od domu stavebníků) a nikoliv z ulice. Toto vysvětlení zní zcela logicky a žalobce proti němu nepředkládá žádné věcné argumenty.
16. Pokud za této situace žalobce namítá, že ke změně názoru ve stanovisku 2023 došlo svévolně a v rozporu se zásadou legitimního očekávání, nemá pravdu. Lze se ptát, zda vůbec názor vyslovený v jednom jediném závazném stanovisku může založit ustálenou správní praxi, od které by se mohl správní orgán odchýlit jen po řádném zdůvodnění. V nynější kauze ale nemá smysl si takovou otázku klást, protože stanovisko 2023 se jednoduše týkalo změněné stavby, a tedy zjevně odlišných skutkových okolností.
17. Soud tak nepovažoval za nutné provádět dokazování samotným stanoviskem 2020. Žalovaný totiž nijak nepopírá, že nové stanovisko 2023 skutečně dospělo k „opačnému“ posouzení záměru, nicméně rozdíl mezi oběma posouzeními vysvětluje podstatnou úpravou projektu. A žalobce proti této polemice, obsažené zejména ve výše zmíněném sdělení Ministerstva pro místní rozvoj, nic nenamítá.
18. Zdá-li se žalobci, že ke změně názoru ve stanovisku 2023 došlo náhle a bez zkoumání místních podmínek, pak by ale měl konkrétně uvést, o jaké podmínky má jít. Obecné námitky, že by stavba měla odpovídat územně plánovací dokumentaci a stavebnímu zákonu totiž nemají šanci na úspěch. Není na soudu, aby přezkoumal celou územně plánovací dokumentaci a následně podle ní hodnotil záměr stavebníků. Náznak konkrétní námitky může být, že podle žalobce bylo žádoucí, aby mezi rodinný dům stavebníků a ulici již nebyl umístován žádný objekt, který se vymyká místním podmínkám. I v tomto případě však žalobce rezignoval na to, aby soudu přesně vysvětlil, jakým podmínkám se stavba vymyká. Jak vyplývá z dodatečného stavebního povolení, provozní objekt působí z pohledu ulice jako parkovací stání, které je v místních podmínkách obvyklé – s tím nepolemizuje ani žalobce. To, že z druhé strany pozemku je vidět sklep, pak nenarušuje ráz krajiny – vidí to pouze stavebníci ze strany svého domu, a kromě nich zřejmě ještě sousedi. Výsledkem řízení o dodatečném povolení tak bylo zjištění, že záměr ve své nové podobě nebude opticky narušovat navazující území, které je tvořeno zástavbou rodinných domů (str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí). Z projektové dokumentace to pak jasně vyplývá. Dle výkresu „Pohledy – provozní objekt“ č. D.1.1.2 – 09 je patrné, že při jihovýchodním pohledu je

vidět pouze samotné parkovací stání včetně plotu. Až při pohledu z ostatních stran je patrné, že se pod parkovacím stáním nachází ještě sklep. V takovém případě je nedostatečné tvrzení, že záměr narušuje ráz krajiny jen proto, že žalobce pod svým vlastním parkovacím stáním podobný objekt nemá. Žalobce nesnesl žádné argumenty, které by svědčily o tom, že realizovaný záměr do zástavby nezapadá.

19. Stejným způsobem žalobce popisoval, že má obavu z hrozících imisí. Vůbec však nevysvětlil, o jaké imise jde a čím konkrétně by se měl krajský soud zabývat. Pojem imise totiž v kontextu sousedských práv může znamenat mnohé – hluk, zápach, světlo, odpad, stín apod. Žalobce tuto námitku vůbec nekonkretizoval.

Výjimka z odstupu od sousedních pozemků

20. Žalobce si dále stěžuje na to, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou týkající se podmínky odstupu stavby provozního objektu od pozemku p. č. XA a XC. Konkrétně jde o to, že ještě v roce 2018 požádali stavebníci o povolení výjimky z odstupu 2 m od hranice pozemku, protože provozní objekt (podsklepené parkovací stání) se měl nacházet blíže než 2 m od hranice s pozemky p. č. XA a XC. V rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 29. 5. 2018 pak Úřad městyse Budišov (stavební úřad), tuto výjimku stavebníkům povolil. Pozemek p. č. XA byl ve vlastnictví nynějšího žalobce, pozemek p. č. XC pak byl (a stále je) ve vlastnictví obce X. Rozhodnutí o povolení výjimky uvádí, že majitelé sousedního pozemku p. č. XA byli seznámeni se záměrem a udělili souhlas. Nyní však žalobce tvrdí, že došlo-li ke změně provozního objektu (viz předchozí bod rozsudku), měli si stavebníci požádat o nové rozhodnutí o výjimce, a nikoliv vycházet z původního.
21. Úvodem je vhodné říci, že tuto námitku žalobce v odvolání ze dne 4. 1. 2023 neuplatnil. Na uvedené upozornil pouze ve svém vyjádření po seznámení se s podklady rozhodnutí. Ve vyjádření ze dne 14. 7. 2023 žalobce skutečně uváděl, že pokud je na provozní objekt pohlíženo jako na nový, pak k němu nelze vztáhnout dřívější výjimku z odstupové vzdálenosti.
22. Žalobce má pravdu v tom, že se k této skutečnosti žalovaný přímo v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Jistě by bylo vhodnější, aby to udělal, ačkoliv žalobce příslušnou námitku uplatnil až po seznámení s podklady rozhodnutí. Daný institut má primárně sloužit k tomu, aby účastník řízení viděl shromážděné důkazy, sdělil svůj náhled, co z nich podle něj plyne, a případně navrhl provedení důkazů dalších, ve spise dosud neobsažených. V tomto případě žalobce zpochybnil, zda se rozhodnutí o výjimce z odstupové vzdálenosti i nadále uplatní, tedy jinými slovy neuplatnil nový důkazní návrh, ale pouze se kriticky vyjádřil k již opatřené listině.
23. Žalovaný se s námitkou vyrovnal implicitně, což je s ohledem na okolnosti postačující. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že u provozního objektu došlo ke změně projektové dokumentace, a ta se týkala snížení stavby. Žalovaný konstatuje, že ačkoliv byla celková hmota provozního objektu zmenšena, byl zachován její původní půdorys. To je podle soudu klíčové. Pokud zůstal provozní objekt na stejném místě a byl zachován jeho půdorys, takže se nijak nepřiblížil k hranicím sousedních pozemků, pak by skutečně bylo příliš formalistické požadovat, aby si stavebníci vyřídili nové rozhodnutí o povolení výjimky. Soud by tento výklad snad akceptoval, pokud by se projekt nějakým jiným způsobem změnil „v neprospěch“ sousedů (došlo by například ke zvýšení stavby). V nynějším případě je ale jasné, že pokud původní projekt provozního objektu obdržel

výjimku ze zákonného odstupu od hranic sousedních pozemků, pro jeho upravenou (zmenšenou) verzi ji není třeba obstarávat znovu.

24. V průběhu stavebního řízení může docházet ke změnám stavby (projektu). A jistě není hospodárné, aby při každé změně stavebník znovu žádal o výjimku z odstupové vzdálenosti – šlo by o zbytečné zatěžování žadatele, které zapovídají základní zásady správního řízení. Změny stavby, které by k nové žádosti měly vést, představuje například zvýšení budovy, přiblížení stavby k sousednímu pozemku, úplná změna stavby apod. Pak už samozřejmě nad procesní ekonomii převáží zájem na ochraně práv dotčených osob. Nic takového ale žalobce v nynější věci nenamítal.
25. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobcova stěžejní námitka spočívala v tom, že nelze na provozní objekt účelově pohlížet jednou jako na zcela novou stavbu (na kterou se již nevztahuje původní, negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování z roku 2020) a podruhé jako stavbu totožnou (pro kterou stále platí výjimka z odstupů od hranic sousedního pozemku z roku 2018). Krajský soud se pokusil v tomto rozsudku vysvětlit, proč v tom nic svévolného ani účelového nespatruje. Stavebník prostě plánovanou stavbu oproti svému původnímu záměru podstatně snížil, a to právě proto, aby pro takto upravený záměr mohl získat nové, tentokrát kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování. Zároveň se však půdorysně záměr oproti dřívější verzi z roku 2018 nijak nezměnil a nepřiblížil se tak ani o píd' blíží k hranicím sousedních pozemků. Bylo by tudíž zbytečné nutit stavebníka, aby znovu procházel řízením o výjimce, kterou již jednou pro zcela stejné umístění provozního objektu na svém pozemku získal.

V. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
27. O nákladech osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nic takového se v tomto řízení nestalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. 8. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu